

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. VI. Conformationem humanæ voluntatis cum divinâ cœlum esse
extra cœlum, & veram vitæ beatitudinem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Quam autem æquum est, ut homini placeat, quod Deo placuit ab æterno: Harpalus cum filium suum epulatus fuisset, & Atyages Rex, qui illas epulas instruxerat, reliqua filii membra, caput, brachia, pedesque proferri iussisset, interrogassetque: *Et quomodo tibi hæc placeant?* Respondit: *Quidquid facit rex, illud mihi placet.* Ah miser! tanti est hominem exuere, ut pecudi placeas?

Quin potius nos Christiani ad omnia, hoc unum pronunciamus? *Quidquid facit Deus, illud mihi placet.*

Romana olim adulatio libellis supplicibus, qui Cæsari tradebantur, subscribere solebat: *Numini Majestatis, tua devotissimus.* Libellos supplices tradunt Christiani cum orant. Quin ergo suis quisque cum orationibus, tum etiam operibus, hanc clausulam adiungit semper: *Tuo, mi Deus, Numini voluntati que devotissimus.* Voluntatem suam omnem divinæ devovere, & obligare quam arctissimè, summum vitæ bonum & verè celum extra celum est, ut jam demonstrabimus.

CAPUT VI.

Conformationem humanæ voluntatis cum divinâ celum esse extra celum, & veram vitæ beatitudinem.

Beatus es, & bene tibi erit, quisquis hanc propriæ voluntatis cum divinâ conformationem perfectè attigerit, omniâque velut de manu Dei cupide amplexatus fueris: hæc tua in hoc Orbe inferiore beatitudo erit; frueris perenni quodam gaudio, & lætitiâ non multis notâ: hæc enim felicitate fruuntur homines intimâ familiaritate Deo conjuncti: *Beatus es, & benetibi erit.* Certum siquidem Paulinum illud: *Non est regnum Dei scilicet & pax, sed iustitia, & pax, & gaudium in Spiritu sancto; qui enim in hoc servit Christo, placet Deo, & probatus est hominibus.*

Uti autem in celo nulla est vicissitudo, nullum (sic loquar) Heri aut Hodie, sed continuus quidam sibi que semper simillimus æternæ voluptatis affluxus, isque invariabilis, & nunquam non simul totus: *Quoniam mille anni ante oculos tuos tanquam dies hesterni qua præterit.* Ita & ii qui hanc suæ & divinæ voluntatis unionem adepti sunt, jam pæne immutabiles, quidquid ærumnosæ vicissitudinis intercurrit, rationis imperio premunt: Omnis eorum gustus & oblectatio est Dei beneplacitum; exultat hinc inquierudo atque turbatio, quarum alioquin aliæ atque aliæ sine numero quotidie nascuntur. Voluntas illorum à Dei voluntate sic suaviter sopita est, ut, cum videant à Deo proficisci universa, sanctissimamque ejus voluntatem in omnibus impleri, molestiæ ipsæ ærumnæque particulam gaudii secum afferant; quia in his ipsis molestiis ærumnisque divinam voluntatem reperiunt, & certius quam in rebus secundissimis. Ita quietem illorum altissimam si fortè quid incurrat, nihil est certè quod evertat. *Qui confidunt in Domino, sicut mons Sion non commovebitur in æternum.*

§. I.

Hæc illa est causa serenissimæ pacis quâ præfati placebantur, ac veluti beabantur. Non deerant illis variarum ærumnarum acervi: morbi sæpissimè divexabant corpus, animus ægritudines incurfabant. Nam quò quis sanctior, hoc plerumque afflictior. Unde illis ergo tam æquabilis serenitas animi, tanta etiam in fronte oculisque constantia & hilaritas? tam perenne Pascha & quasi sabbatum ex sabbato? Non ab alio sanè quàm à perfectissimâ sui ipsius in divinam voluntatem oblatione. Vano & retulo ruit imperium in eum omnis calamitas, quem sic præmunuit divina voluntas. *Non contristabit iustum, quidquid ei acciderit.* Jam tunc igitur sanctus

Tom. I.

A fimi illi viri felices erant, ac beati: nam in rebus omnibus Dei voluntatem & agnoscebant, & venerabantur, idèoque in hac unâ conquiescebant, lætabantur, epulabantur.

Nec præfati Philosophi hoc ignorarunt, à quibus sic *Laërtius* in definitum: *Esse hoc ipsum Beati hominis Virtutem, Zenone.* cum omnia sunt conformiter consentienterque *Dæmonis* sive Genio, qui singulis adest, atque id ex arbitrio & voluntate supremi Gubernatoris. *Epictetus* insignis. *Epict. lib. 2. simè: Ostendite mihi aliquem, inquit, qui & egrotet, & beatus sit: qui & in periculo sit, & beatus: qui & moriatur, & sit beatus: qui in ignominia sit beatus.* Animum ostendat aliquis vestrum hominis, qui idem cum Deo sentire velit, posthac nec Deum nec homines culpaturus, qui nullâ re frustretur, qui nullo casu ledatur, qui non irascatur, qui invidet nemini, qui non amuletur: qui (quid enim ambagibus est opus?) ex homine Deus fieri desideret.

Quid nos in hac re veriùs altiusque dicemus? Et unde de quæso hæc ad profanos illos delata aut illapsa?

Fuit, ut duo quidam hac ipsâ de re colloquerentur, quorum alter: Si res ita se habent, inquit, ut omnia quæ fiunt à divinâ voluntate proficiantur, ita ut nec unicuique *Matth. 6. 10. vers. 29.* quidem passerulus, Christo teste, in casses decidat, quin id Deus præviderit ab æterno, & voluerit, felices nos erimus, nec infelices esse unquam poterimus, si hæc capiamus. Felicissimi, ait iste, & jam pæne in celo degemus: Sed pauci hoc explicatè capiunt, non quia id ulli capto difficile, sed quia animus non applicat. Quamvis & illud in causâ sit, quòd hoc rariùs aut minus luculentè inculcetur in concionibus; erudita sæpe aut jucunda auditu narrantur, sed parum utilia, & quæ scivisse vix quidquam facit ad celum. Hoc docendum & urgendum, hoc assiduè inculcandum, quâ quisque ratione se suæque omnia divinæ deleget voluntati, & celo potiatur extra celum.

Catharina, illa à Senis, virgo sanctissima dicere solebat: Bonæ mentis homines, se quàm simillimos Servatori nostro, qui uti beatitudinem animæ in ipsis etiam tormentis nunquam amisit, ita nec illos eam perdere, cum hæc consistat in conformatione propriæ voluntatis cum divinâ. Neque hanc beatitudinem impedit multa pati, cum eam sæpe augeat. Non minus enim Deo conjunctus erat Job cum acerbissima quæque patere-tur, quàm cum delitiis afflueret: imò verò ausim dicere, Jobum Deo longè conjunctiorem fuisse egenum & ulcerosum in fimo, quàm magnificum & gloriosum in solio. Serenitas mentis cum voluntate divinâ copulatæ nullis ærumnarum nubilis auferri potest.

Heliotropio, inquit Plinius, sunt æterna folia: idem de hoc tali homine dixeris, *Folium ejus non defluet, æternum virebit.* *Plin. lib. 21. cap. 17. Psal. 1. v. 3.*

§. II.

Perfatum quispiam olim de suorum multitudine *Valer. Max.* gloriatus contra Græcos: Cras, inquit, solem obicurrabimus sagittis. Cui festivè Græcus: Gaudeo, inquit, sic *Plin. lib. 16. cap. 36.* enim in umbrâ meliùs præliabimur. Ita qui divinæ voluntati verè devotus est: Ruar, inquit, in me omnis Acherontica vis; adstant hostes, & solem ipsum obumbrent jaculis, non timebit cor meum, sub hac umbrâ com-modiùs pugnvero. Sicut fuerit voluntas Dei in celo, sic fiat. *Psal. 26. v. 3. Machab. 3. v. 60.*

Narrat Cassianus, hominem Alexandrinum jam grandævum ab idololatriis velut agnum à lupis cinctum, *10. 12. c. 13. fine.* Omnium una mens erat, virum hunc vellicare, protrudere, exagitare, mille maledictis, mille injuriis lacessere, & velut pilam habere quâ dadatim luditur; demum unus per ludibrium querere, æquanam miracula ipsius Christus, quem tantopere jactaret, designasset? Cui sedatè senex: Hoc, inquit, miraculi patravit, quòd ego injurias, quibus me oneratis, tolerem, nec animi quietem perdam,

Z z

perdam, graviore etiam ipsius amore toleraturus, si vos inferre pergatis. Magnum sane miraculum, & etiam nunc quotidie patrari solitum ab iis, qui se totos divinæ voluntati emancipant. Norunt hi quā ratione mediis in turbinibus ac tempestatibus impavidi, inter ruinas erecti ac stantes persistant, & humana omnia infra se ducant. Nimirum prisca redeunt miracula. Rubus, quem Moses vidit, ardebat, nec tamen deflagrabat: tres Hebræi juvenes in flammis Babylonicis jacebant, illæsi tamen intactique permanebant. Ita profusus, multa viris bonis tristitia eveniunt: nec hoc dico, sensu carent, sed impatientia. Omnia adversa, sui experientum interpretantur, & ad divinam voluntatem omnia reducunt. Ideo dura ac difficilia non reformidant, nec de Deo aut divinis permissionibus quidquam querunt. Quidquid accidit boni consulunt, in bonum vertunt, & nihil non attribuunt divinæ voluntati ac Providentiæ.

Ajunt Macedoniæ montem Olympum altitudinis esse tam admirandæ, ut ad ejus cacumen nec venti, nec pluviae, nec nives unquam pertingant:

Lucan. lib. 2.
Phar.

Nubes excedit Olympus.

Purum illic sincerumque cælum est extra omnes tempestatum furias. Sed nec aves aut alias animantes admittit hic locus, nimis subtilitate aeris respirationi obstante. In hujus rei notitiam ventum est hoc modo. Fuerunt qui quotannis eo eluctati, secum deferrent humentes spongas naribus applicatas, quæ aerem stiparent, sicque promoverent respirationem. Hi jugo montis consensio, certos characteres inscripserunt pulveri, quos anno claspō tam non turbatos reppererunt, ac si eos recens impressissent: quod certo argumento erat, illuc nec pluvius, nec ventis accessum dari. Atque hic status est hominis qui ad eminentissimam hanc cum divinā voluntate concordiam pervenit. Mons est, Olympus est, altior nubibus, superior tempestatibus, feris inaccessus, impervius ventis; hic mæoris nubes infra feruntur, hic alta & in solā Dei voluntate jucundissima tranquillitas.

August. 10. 4.
lib. 1. de ser.
Dom. in
monte c. 2.
post init.
Dorothe. ser.
de Obed.

Augustinus: In pace, inquit, perfectio est, ubi nihil repugnat: & adeo filii Dei pacifici, quoniam nihil in istis resistit Deo, & utique filii similitudinis patris habere debent &c. Et hac est pax que datur in terrā hominibus bonæ voluntatis, hæc vita consummati perfecti, sapientis. Optime dixit Dorotheus: Eum qui divinam voluntatem in omnibus sequi conatur, in curru vehi cum omnibus crucibus ipsi alogui ferendis; alios qui hanc itineris agendi rationem & compendium ignorant, ponē sequi pedites, & onerosas cruces aut morose trahere, aut laboriose ferre.

§. III.

Philo lib. de
sacerdot.
muneribus.

Hanc ipsam cum divinā voluntate perfectam conspirationem, supremam esse extra cælum felicitatem asserens Philo: Dum, inquit, de offerendis Deo muneribus agitur, offerentium utilitati proficitur. Dum enim assuecunt alimenti partem Deo decidere, nunquam in ejus oblivionem veniunt. Quare nihil in vitā potest contingere felicius homini. Huic sententiæ accedens nostri ævi Theologus & concionator: Consideravi ego aliquando, inquit, posuēne aliqua excogitari ars, quā extra caulestem beatorum statum, plenē felix possit esse homo: unāque hanc esse mihi persuadeo, si totum se, nullā sui parte reservatā, suo dedat Creatori, ejusque sanctissime voluntati.

Petrus in
hieroglyph.
lib. 6. p. 46.

Huic declarando mirifice facit genius Cynocephali, quæ quidem bestia, manibus pedibusque, sed & cetero corpore non absumilis est homini. Illud propriissimum huic animanti, oculis viribus à Lunā gubernari, per hujus sideris miranda deflavia. Nam cum senescit Luna, lumina Cynocephali ita deficiunt, ut cum sidus ad extremam pervenit egestatem, oculi bellæ hient lumine vacui, & pari modo deficiat omne illius corpus. Cum

verò adolescit Luna & suum reconcinat aureum orbem, animantis pariter lamina coalescunt, totumque corpus resumit vires. Ita recreatum hoc animal libique restitutum, in posteriores sese pedes attollit, & mirabili corporis flexu, ac venerabundis manibus ad lunarem circum elatis, supplici gestu adorat Lunam: quæ quidem veneratione velut prolestat & proclamat, omnem felicitatem Lunæ in acceptis referre, cum sua omnia tam pulchri fideris liberalitati debeat. Inde fit etiam, ut cum Luna omnem torunditatem suam obtinuit, in capite Cynocephali, circulus velut diadema effulgeat. Admirabilis profus consensio inter astrum & brutum animal, quod altrici suæ tantis obsequiis, tam submisso cultu novit agere gratias, & semet in mancipium offerre. Quid agimus, o Christiani, si minus aut sapimus, aut facimus quam pecus rationis experts? Deus lux est plenissima, nobis tamen aut crescit aut decrevit lux ista, prout nos illi attemperamus. Langue in nobis hac luce, languent oculi nostri, nos tabescimus, jacemus, deficiamus, perimus; crescente illā illuminamur, crescimus, valemus & vigemus. Quin ergo huic Domino ejusque sanctissime voluntati nos perfectissime auctoramus, paratos ad omnem nutum. Hoc nobis coronam conciliat, non illam solum æternæ gloriæ, sed & illustrem caduce vitæ; mutamur in Deum, nostrā voluntate in divinam mutatā.

Hoc igitur vitæ sanctioris princeps fundamentum est, omnia à manu Dei æquo animo acceptare, divinæque arbitrio se totum permittere. Quisquis est, beatus es, & bene tibi erit. Quicumque divinæ voluntati serio devotus est, in paradiso est, factusque est in pace locus ejus & habitatio ejus in Sion.

Heliotropium, teste Plinio, formicas necat. Humanæ voluntatis cum divinā consensus, verissimum heliotropium, tota curarum & sollicitudinum agmina prefocatur.

Hoc omne scriptor è sancti Francisci familiā congnovit in hæc verba: Quisquis, inquit, rerum animi gaudium ac tranquillam in Deo vitam desiderat, oportet illud immobile huic fundamentum velut lapidi angulari Voluntatis Dei perpetuo inniti: ei semper incumbendo, id est, per modum Religionis. Potest autem (quod notatu dignissimum, presertim mæsti ac dejecti animi hominibus) potest autem, inquit, resignatus quis esse etiam dum adest contradiçtio, ariditas animi, aut subtrahit devotio: & licet obumbraret sensus, qui in eo si desit animus sic omnia pro voluntate Dei acceptandi, seseque resignandi, aliud est exurgendum, & ipsa irrefragatio pro voluntate Dei acceptanda. Quod si adhuc tenebra adeo densæ sint, ut nec istud agere queat, oportet eas ipsas tenebras resignare. Si denique ratione repeditatis, nihil horum omnium perficere liceat, hanc etiam repeditatē ac defectum voluntatis debet Deo offerre, atque è manibus illius tanquam ejus voluntatem sumere. Hoc modo quæcumque obviare possunt impedimenta Resignationis, ad eandem ipsam Resignationem reducenda sunt, ut voluntas Dei possit semper & absque intermissione rei omnes velut ignis sorbere & consumere. Atque hoc genus irrefragationem ipsam resignandi, illud quod secundum sensum est, fructu & merito superat, directiusque ad veram unionem, sui ipsius mortificationem, & rerum omnium transcendentiā deducit. Hæc ille.

Utinam, o Christiani, utinam dies noctesque nihil aliud magis agatis, nihil aequè curetis, quam ut voluntas vestra fiat Dei in omnibus, & divina in vestram transeat: dignissima res est, ubi nervos omnes intendatis, ut vobis non aliud velle, nec nolle sit aliud, quam quod vult aut non vult Deus. Mihi credere, bonum est nobis sic adherere Deo, ad divinam voluntatem sic agglutinari bonum est, & ponere in Domino Deo spem nostram. Hæc verum beatitudo, hoc cælum est extra cælum.